

– Kétezer-kilencszázhusz napja nem ettem egy jót – suttogta a zeneszerző, és miután lejegyezte füzetébe, zöldvirágba borult fél zsemléjét belemártotta a napon megolvasztott disznózsíros tálkába. Az ételt egyetlen mozdulattal

56 Szilágyi Zsófia Emma

ÉH-SZIMFÓNIA

tömte be, tenyerét pedig szájára tapasztotta, hogy miközben rág, ne öklendezze vissza. Hosszasan rágta, rutinosan kijátszva a nyelés újra és újra jelentkező ingerét, míg nem

kénytelen volt nyelni. Szemét lehunyta, és addig ki sem nyitotta, míg le nem nyelte az egészet.

Megtörölte a száját, ivott egy pohár vizet, majd leült az ágya szélére és a zongoráját bámulva dörmögni kezdett. A bennrekedt gondolatoktól viselkedett, belülről szurkálták a húsát, míg szabad utat nem engedett nekik.

Rendszerint magával társalgott. Vad és nyers természete miatt senki nem kívánta látni és viszont. Remek hallgatósága volt önmagának. Kérdéseket tett föl, amikre válaszolt. Olykor megdicsérte vagy éppen letorkolta, sértegette magát. Rendszerint ellentmondásba keveredett, és rácăfolt saját magára.

Kiváló tálumáról a sarokba hajított, összegyűrt levél tanúskodott, amelyben a császár maga hívatta udvari komponistának.

Ilyen mértékű dacnak viszont csak éhség lehetett a vége, amit a zeneszerző egyáltalán nem bánt. Ha megkomponált egy remekművet, megkönnyebbült. Sokkal jobban, mintha rizsposporos parókájú piperkőcökkel ült volna egy megrakott asztalhoz.

Ahogy az ember a levegőt sem más kedvéért veszi, úgy a játék is lét-szükséglet volt számára.

Zongoraleckéből tartotta fent magát, de a kerestetét főként tintára, papírra és örömlányokra költötte.

A hölgyeknek szívesen játszott is, de a házasság még csak meg sem fordult a fejében. Számára pont elég volt az a villanásnyi idő, amíg a mezelenre vetköztetett nőt megfosztotta titokzatos felhőjétől, amely addig körülvette. Úgy vélte, nincs kiábrándítóbb, mint egy olyan végleges helyzet, amely elnyomja az akaratot, megöli a választás lehetőségét, elúzi a kreativitást, és végzetes kiszámíthatóságot teremt.

A zeneszerző szerint nem is létezett nagyobb ostobaság, mint elhinni, két ember örökké szeretheti egymást.

Ellenben a zene valóságos időtlenség.

Egyetlenegy dolog volt csupán, ami miatt frusztrálta a szükség: az éhségtől gyakran hallucinálta, hogy gyéren összetakolt kottatartói megelevenednek, és koldusok, csavargók képében rontanak rá.

Ez alkalommal sem történt másként: ahogy az ágyán ücsörögve új szerzeményének hangjegyeit vázolta a levegőbe, hirtelen megszedült és a padlóra borult. Meglehet, ha az esést nem tompítja a szőnyeg, az a sovány, görnyedt romhalmaz ezer darabra esik szét.

Amint a padlón feküdt, újra megjelentek előtte a sánták és 57 púpos hátúak, ahogy a parketten csattogó mankóikkal tartanak felé. Lábatlan nyomorékok, akik tenyerükön, lomhán lendítik magukat előre.

– Un pezzo di pane! – nyöszörögte a rongyos kórus.

– Un po 'di elemosina! – kántálták a torz alakok, miközben egyre ván-szorogtak felé.

A zeneszerző, nem tudta, higgyen-e a lélekvándorlásban, mert úgy gondolta – mivel az anyanyelvén kívül más népek nyelvét nem beszélte –, hogy valami latin éhenkórász lehetett egyik előző életében, azért gyötrik visszatérően ezek a jelenetek.

De ő ilyenkor hiába igyekezett magához térni, nem tudott szabadulni a körülötte nyüzsgő rémalakokok képeitől, akik egyre hangsabban csaholva, hörögve és bőgve mutogatták elfertőződött sebeiket, csonka és vézna végtagjaikat rongyos ruháik alól.

Az iszonytató képzetek mind jobban erőt vettek a zeneszerző elméjén, míg egy különös, szelíd és kedves dal valamelyest magához nem térítette.

A gyomra.

Ezúttan még megmagyarázhatatlanabban és még káprázatosabban korgott, mint előtte bármikor. Volt benne valami tisztán zengő és súlytalan. Állandó szárnyalás, meglepő és varázslatos melódiák, váratlan kadenciák, amiket magasan csilingelő, éles hangokkal megbolondított, egyszerű dallamok követtek. Mintha a szervei lágyan ringva helyet cseréltek volna, miközben ritmuskeltőn összecsengtek. A dal harmonikusból hirtelen szenvedélyesbe csapott át, a bordái különös mozgékonyasággal követték a szólamok eszeveszett változásait, mint a legfékeveszthetlenebb tangóharmonika. Virtuóz szökellések a hangskálán, oktávok könnyed hullámozása a beleken keresztül, hol emelkedőn, hol ereszkedőn.

Végül a gyomorfallal kromatikus basszusjátéka egészen kétségbeesetten feldörrent, majd végleg elcsendesedett.